

Medlem en Stand, der gennem en Menneskealder uden at være tvungen dertil af Loven, altsaa frivilligt, har udøvet denne, som han mener, oprørende Uretfærdighed! Han tilhører og har gennem en Menneskealder tilhørt et Ting, der, bortset fra en enkelt Undtagelse, ganske roligt og uden Indsigelse har fundet sig i denne oprørende Uretfærdighed! Mange Aar var det ærede Medlem Medlem af dette Ting, før der — ikke af ham, men af andre Medlemmer — blev indbragt et Lovforslag om Ophævelse af Legemsstraf for Børn og unge Mennesker, og da dette Lovforslag for 4 Aar siden var vedtaget af Folketinget og slet ikke var kommet til Behandling i Landstinget, fandt hverken det ærede Medlem eller andre Medlemmer af dette Ting det nødvendigt i næste Samling at genoptage dette Lovforslag, uagtet det, efter hans Mening nu, vedrører Ophævelsen af en oprørende Uretfærdighed. Jeg vil endda forudsætte, skønt det i og for sig er mindre sandsynligt, at det ærede Medlem hverken i sin Tid har stemt for den almindelige, borgerlige Straffelov, eller i de mange Aar, han selv har beklædt Dommersædet, nogen Sinde som Dommer idømt legemlig Revselse.

Det ærede Medlem finder det uretfærdigt, at der skal tildeles en Bølle Legemsstraf. Han møder op her i Tinget og fremstiller en Bølle for os, søger at vadske ham ren og paakalder for ham Tingets Medlidenhed, medens han ikke har en medfølelende Tanke for Ofret, den sagesløse Person, som fik sit Øje skamferet ved Bøllens ganske ubegrundede Færd. Det ærede Medlem vil søge at faa Tinget til at tro, at det ikke var en Bølle. Han fortæller, at denne Person havde opnaaet Tillidsposter. Men det have ogsaa andre Personer, der senere vise sig at være Forbrydere, f. Eks. Bedragere, undertiden gjort. Vi kende jo kun Manden gennem det ærede Medlems Fremstilling, men hvis denne Fremstilling er rigtig, saa var han en Bølle. Thi det er kun Bøller, Personer med en raa og voldsom Natur, der, naar de have faaet en Rus, slaa løs paa og mishandle en vejfarende Mand, der ikke har gjort dem noget, blot fordi han har et Ansigt, der mishager dem. Det ærede Medlem vil maaske sige: ja, men Manden manglede Bevidsthed. Men saa falder han ikke ind under Lovforslaget, saa henfalder han til Sikkerhedsforanstaltninger — medmindre Overdomstolen vil tage den Sikkerhed for god, som det ærede Medlem

synes at ville afgive for hans Opførsel i Fremtiden.

Det ærede Medlem mener altsaa, at det skulde være oprørende uretfærdigt, at man søger at beskytte fredelige Borgere, Mænd, Kvinder og Børn, ved at give en saadan Person legemlig Revselse. Det ærede Medlem synes at tro, at han skal kunne faa det danske Vælgerfolk til at tage Parti for Bøller mod deres Ofre. Det vil ikke lykkes ham. Det ærede Medlem mener, det er oprørende uretfærdigt at tildele unge Mennesker legemlig Revselse, selv om det er for gentagen Bøllefærd. Det er ret mærkeligt, at det ærede Medlems moralske Indignation over Legemsstraf for Børn og unge Mennesker først melder sig i dette Øjeblik. Paa dette Punkt staaar unægtelig Dr. Munch bedre, naar de to Herrer skulle ud paa Valgmøder sammen.

Det ærede Medlem nævnte Rusland. Vi, der under visse, meget snævre Betingelser kunne gaa med til Anvendelse af Legemsstraf; vi ere Barbarer! Det siges ikke udtrykkeligt, men det antydes saaledes, at man kan forstaa det. Mit Svar herpaa skal ikke nøjes med at være en Antydning. Jeg vil sige om de Personer, der mene, at selv om Legemsstraf for Bøller maatte være hensigtsmæssig til at forhindre Bølleoverfald og beskytte fredelige Borgere, er denne Straf oprørende uretfærdig, at deres sædelige Begreber ere i Uorden. Jeg vil hæfte ved dem de to Ord: Overkultur og moralsk Begrebsforvirring.

Kulturen er jo i det store og hele en Fremgang fra strengere til mildere Sæder, en Fremgang, der ogsaa viser sig paa Straffelovgivningens Omraade. Ærede Medlemmer ville vide, at ogsaa vort lille Lovforslag bærer Præg af en saadan Fremgang. Jeg behøver blot at gentage: Betingede Straffedomme, vidtrækkende Strafformildelse, Afskaffelse af Legemsstraf omtrent paa hele det Omraade, hvor den nu findes. Men Kulturen er tillige en Bevægelse fra strengere til løsere Sæder, og over for denne Bevægelse er det nødvendigt, at der undertiden sker et Tilbageslag, dersom Folket skal bevare sin Levedygtighed. Et saadant Tilbageslag opleve vi for Tiden i vort Folk. Den Bevægelse, der i nogle Aartier, baaren af store Begavelser, virkede forvirrende og opløsende paa en Del af vort Folks moralske Begreber, mødes nu af en kraftig Modbevægelse, der ogsaa er naaet til de